

Voor de kleuters

COBY BOS—GOEDHART

Die dom-me kik-ker-van-gers

„Ik weet wat,” zegt Kees.
„Zeg het dan!” zegt Trees.
„We gaan kik-kers van-gen — een he-le-boel kik-kers. Wie de mees-te kik-kers vangt, krijgt een prijs.”

„Een prijs! Ha, ha — een prijs!” Daar moet Trees zo om la-chen. „We heb-ben niet eens een prijs.”

„O, nee?”
„Nee,” zegt Trees.
„Wel!” zegt Kees.

En dan gaan die twee boe-ren-kin-der-tjes sa-men kib-be-len.

„Wel!” zegt Kees weer.
„Niet!” zegt Trees.
„En we doen het toch,” zegt Kees.
„Goed,” zegt Trees.

„Ik weet een hou-ten em-mer-tje te staan,” zegt Kees. „Ik ga het ha-len.”

Ja — ja, daar komt Kees al met het em-mer-tje aan-dra-gen.

„Nu gaan we naar de sloot,” zegt Kees. „Kom Trees!”

Er is nie-mand, die de twee kin-der-tjes naar de sloot ziet lo-pen. Moe-der is naar de stad. Va-der is op het land. Jan, die op zijn broer-tje en zus-je moet pas-sen, is op zol-der. Kees en Trees kun-nen doen wat ze zelf wil-len. Ze zijn he-le-maal niet bang voor kik-kers. Kijk maar. Hup-la, daar springt al een kik-ker in het em-mer-tje. Vlug-vlug het dek-sel er op.

„De eer-ste heb ik ge-van-gen,” zegt Kees trots. O-o, wat doet die Trees haar best om ook een kik-ker te van-gen. Ze lig-gen al-le-bei op hun buik in het gras. Tel-kens schiet hun hand in het wa-ter. Nu heb-ben ze er al acht — nee ne-gen. Op het laatst we-ten ze he-le-maal niet meer hoe-veel kik-kers ze heb-ben. Maar dan op-eens heeft Trees geen zin meer om kik-kers te van-gen.

„Ik doe het niet meer,” zegt ze.
„Ik ook niet,” zegt Kees.
„Wat heb-ben we er veel hè?”
„Nou!”

„Wat gaan we er-mee doen?”, vraagt Trees aar Kees.

„Nou — uh — be-wa-ren.”
„Hè, nee, la-ten we ze weer in de sloot gooi-en.”
„Nee, hoor, daar-voor heb-ben we ze niet ge-van-gen. Ik wil we-ten of ze in een em-mer ook blij-ven le-ven.”

Daar gaan het broer-tje en het zus-je. Kees loopt voor-op met het em-mer-tje aan zijn hand.

„Waar zet je het neer?” wil Trees-je we-ten.
„In een hoek-je van de keu-ken.”
Zie-zo daar staat het em-mer-tje.

Kees laat een kier-tje van het em-mer-tje o-pen. En als ze juist niet meer we-ten, wat of ze zul-len doen, komt Moe-der thuis. Met-een zijn ze hun

kik-ker-van-ge-rij ver-ge-ten. Want kijk eens wat Moe-der uit haar tas haalt...?

„O,” zegt Kees.
„Wat fijn,” zegt Trees.

Ze zit-ten met-een aan ta-fel. En ze kleu-ren in hun mooi-e nieu-we kleur-boek met prach-ti-ge kleur-krijt-jes — ro-de — ge-le — blau-we. O, het gaat zo fijn. Het gaat heer-lijk! Ze zou-den de he-le a-vond wel wil-len door-gaan. Maar als de klok ze-ven uur wijst, is het ge-daan met de pret. „Mor-gen ga je maar ver-der,” zegt Moe-der. „Nu één — twee — drie — naar bed.”

Als Trees en Kees ie-der in hun ei-gen bed-je lig-gen, val-len met-een hun oog-jes dicht. Ze zijn ook zo moe en ze heb-ben zo'n slaap. Mor-gen gaan ze ver-der kleu-ren... mor-gen...!

Maar die a-vond ge-beurt er iets vreemds. Ze schrik-ken al-le-bei wak-ker. Wat een la-waai is er toch in huis! Kees wrijft zijn o-gen uit en Trees zit met-een recht-op in haar bed-je. O, maar dan schrik-ken die twee kin-der-tjes nog veel meer! Va-der komt vlug de slaap-ka-mer bin-nen-lo-pen.

„Heb-ben jul-lie al die kik-kers in huis ge-haald?” vraagt hij met een bo-ze stem. O-ver-al zijn er kik-kers. In de keu-ken — in de gang — in de ka-mer... Vlug ver-tel eens.”

Dan we-ten die Trees en Kees da-de-lijk weer wat er is ge-beurd. Kees hak-kelt: „Wij... wij... heb-ben kik-kers ge-van-gen, maar de dek-sel zit er op.”

„Het dek-sel? Welk dek-sel?” vraagt Va-der. Dan moet Kees pre-cies ver-tel-len hoe al-les is ge-gaan en waar het em-mer-tje staat.

Als Moe-der en Jan ook nog ko-men, dan moet Kees weer gaan ver-tel-len.

„En ik wou ze weg-gooi-en,” zegt Trees hui-lend. Kees knikt. „Maar het dek-sel zat er op Va-der,” zegt hij weer.

„We zul-len zien.”
Dan gaan ze in op-tocht naar de keu-ken toe. Nu is Trees toch wel een beet-je bang ge-wor-den. Hu — op haar blo-te voe-ten!

„Je hoeft niet meer bang te zijn,” zegt Moe-der. We heb-ben ze al-le-maal ge-van-gen.”
Nu staan ze met hun vij-ven om het em-mer-tj-
heen.

„Hier zit-ten ze in,” zegt Kees.

„Laat maar eens zien,” zegt Va-der.

Kees tilt het dek-sel op.

„Ze zijn weg — ze zijn”...

„Na-tuur-lijk, dacht je dat die kik-kers in hun ge-
van-ge-nis ble-ven?”

„Maar hoe ko-men ze er dan uit?” vraagt Kees.

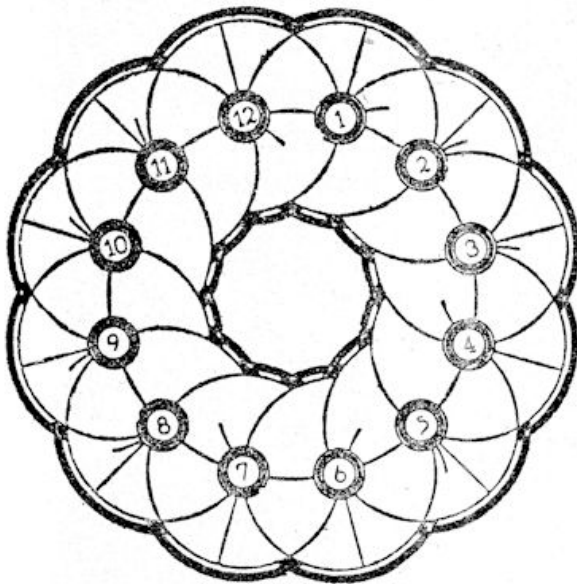
O, o — nu moet Va-der toch heus een beet-je
la-chen.

„Jij hebt toch een kier-tje o-pen ge-la-ten? Door
dat o-pe-nin-ge-tje zijn ze na-tuur-lijk al-le-maal ont-
snapt. Jul-lie zijn twee dom-me kin-de-ren hoor! Kik-
kers ho-ren niet in huis. Kik-kers horen in de sloot.
Hoor maar eens hoe blij ze zijn. Ik heb ze al-le-
maal in de sloot te-rug-ge-bracht.”

Va-der zet de keu-ken-deur een klein beet-je
o-pen.

De kik-kers heb-ben ze-ker een groot kik-ker-
feest. Ze kwa-ken en kwa-ken maar... oe-a-kwak-
kwak... oe-a-kwak-kwak.

JULI-PRIJSVRAAG

DE CIRKEL-PUZZLE

In de kringetjes 1 — 12 moeten letters geplaatst worden, die de naam geven van een inwoner van één onzer grootste plaatsen van ons land.

5 — 9 — 10 — 11 — 12 is een soort vat.

10 — 11 — 4 — 5 — 6 is een lengtemaat.

7 — 8 — 9 is een stuw, een soort dijk.

2 — 1 is een naam voor moeder.

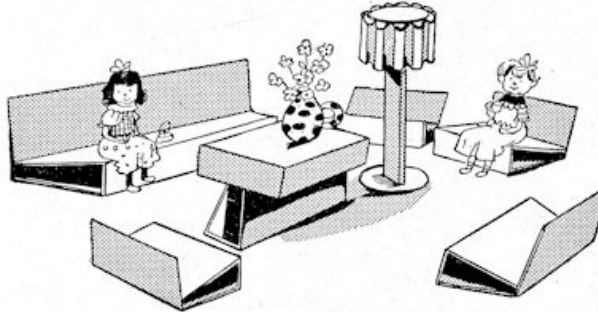
3 — 4 — 5 — 6 is een hemellichaam.

Dat was de opgave en nu doen jullie je best maar weer eens. Onder de goede oplossers worden 3 boe-
ken verloot en 3 troostprijzjes.

Oplossingen moeten vóór 1 Augustus ingezonden worden aan de Administratie: Neerbosch' Uitgeverij, te Neerbosch.

Joke maakt een salon-ameublement

Weet je wat Joke alzo van lucifersdoosjes kan maken? Joke is reuze knap in het bedenken wat ze daar van maken kan. Ze heeft een leuk bankstel voor haar salon gemaakt. 't Is heus niet moeilijk het haar na te doen. Doe je mee?

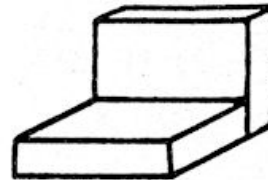

Fig. 1

Lijm dan twee doosjes aan elkaar (fig. I). Maak twee hulsjes bij het dubbele zijkantje los. (Weet je het nog?) Vouw één los zijkantje andersom, zodat beide naar dezelfde kant staan. Druk de grote kanten naar elkaar toe. De twee zijkantjes komen dan over elkaar heen, lijm die op elkaar (fig. II). Lijm de hulsjes tegen de zijkanten van de doosjes, aan elke kant één. De op elkaar gelijkde zijkantjes komen aan de onderkant. Dan is er één fauteuil klaar (fig. III).

Maak er nog een.

Een bank maak je precies zo. Alleen komen er voor de zitting en de rug twee doosjes naast elkaar.

Om het stevig te maken een strook papier tegen de onderkant en de achterkant van de rug plakken.

Nu nog een mooie salontafel.

Knip een strook dun ribkarton van 27 mm breed. Maak er een rolletje van dat 2 ½ cm dik is, de gladde kant naar buiten. Plak het eind vast. Een schijfje karton van 5 cm middel-
lijn op het rolletje lijmen voor tafelblad. Knip nog een reepje ribkarton van 5 mm breed en plak dat met de ribjes naar buiten aan de onderkant om het rolletje heen en de
tafel is klaar. Als je het mooi wilt maken, beplak dan alles met papier dat een vro-
lijke kleur heeft. Het reepje ribkarton kun je kleuren. Joke heeft nog meer doosjes en ik ben benieuwd wat ze voor een volgende keer heeft bedacht? Jij ook?

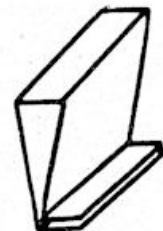

Fig. 2

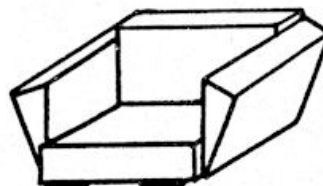

Fig. 3